

[Tastesen]

at invalideforsikringsretten og førtidspensionsudvalget efter en vis overgangstid ophæves. En sådan overgangstid er, efter hvad jeg kan skønne, aldeles nødvendig, således at retten og førtidspensionsudvalget kan afvikle deres sagsrestance og desuden, i det omfang der er mandskab til det, kan bistå primærkommuner og revaliderings- og pensionsnævn med indkøring af den nye ordning.

Ud over decentraliseringen indeholder invalidepensionsforslaget forslag om ophævelse af invalidepensionsfonden. Midlerne til fonden tilvejebringes dels ved statstilskud, dels ved et arbejdsgiverbidrag på 31 kr. pr. beskæftiget helårsarbejder. Fondens opgave, dels med refusion af udgifterne til pension, dels med ydelse og administration af lån og tilskud, tænkes henlagt til andre organer, nemlig sikringsstyrelserne og kommunerne. Arbejdsgiverbidraget bortfalder dog ikke som følge af fondens ophør, men vil indgå i statskassen.

Ministeren nævner i sin fremsættelsestale, at der har været overvejelser om administrativt at fastsætte, at invalidepensionssager skulle genoptages til kontrol, f. eks. efter forløbet af en 5 års periode. En sådan ændring vil imidlertid kræve et omfattende kontrolapparat, og jeg ser derfor med tilfredshed, at man har opgivet en sådan tanke og i stedet for har koncentreret sig om at foreslå en bestemmelse om, at en sag kan genoptages af revaliderings- og pensionsnævnet til et nærmere fastsat tidspunkt.

Herudover indeholder forslagene en række ændringer af mere redaktionel karakter. Der er dog et enkelt punkt, som jeg finder det værd at fremhæve i den forbindelse, nemlig den foreslåede ændring vedrørende rådighedsbeløbet i folkepensionslovens § 13. Som det fremgår af forslaget, er rådighedsbeløbet blevet reduceret med de udgifter, der vedrører omsorgsarbejdet, og som efter bistandslovens ikrafttræden afholdes efter denne lov. Jeg er dog ikke helt sikker på, at de beløb, der for fremtiden afsættes til personlige tillæg efter pensionslovene til kommunerne, vil være tilstrækkelige. Bl. a. har Kommuneforeningen jo allerede i en henvendelse til folketingets socialudvalg gjort opmærksom på, at man ikke finder beløbene tilstrækkelige. Vi bør derfor undersøge dette

forhold nærmere i socialudvalget. Beløbene vil jo fremover blive 370 kr. i hovedstadsområdet og 300 kr. i det øvrige land gange det antal pensionister, der er i hver enkelt kommune. Spørgsmålet om en udligning mellem hovedstadsområdet og det øvrige land er vel også noget, som bør overvejes i denne forbindelse. Det er meget afgørende, at social- og sundhedsudvalgene ude i kommunerne får et så stort spillerum som muligt, så man kan komme pensionisterne til hjælp ud over de retsbestemte ydelser, i det omfang det findes nødvendigt.

Peter Holst (V):

Det nævnes i forslagene bemærkninger, at en forudsætning for deres fremsættelse har været, at sociale pensioner fremtidig søges gjort skattefrie, og at den dertil hørende ændring i pensionslovgivningen gennemføres. Jeg skylder at sige, at venstre har ikke den forudsætning for sin vurdering af de tre lovforslag. Men vi kan alligevel tilslutte os dem, alene af den grund at substansen i dem udelukkende er nogle nye skridt henimod en decentralisering af opgaverne og en yderligere videreførelse af strukturomlægningen af de hidtidige centrale organer i den sociale sikringsstyrelse m. v.

Et par enkelte punkter vil jeg et kort øjeblik opholde mig ved. Vi kan tilslutte os den spaltning af rådighedsbeløbene, som bistandsloven gør det rimelig at foretage, nu hvor omsorgsarbejdet finansieres på anden vis. Også selve beregningsændringen, hvor det ikke længere er en procentandel men et kronebeløb, der er konjunkturreguleret, kan vi tilslutte os. Vi er endvidere tilfredse med, at det nu som før vil være noget, kommunerne *kan* beslutte sig for, hvor de lokale forhold gør det påkrævet og nødvendigt, men ikke noget, de *skal*.

Vedrørende invalidepensionstillkendelser sætter venstre visse forhåbninger til, at det nu, hvor det bliver en decentral tilkendelsesmyndighed, der skal foretage vurdering og afgørelse, i højere grad bliver en helhedspræget opfattelse af ansøgeren, hans familie- og helbredsforhold, der kommer til at bestemme. Vi tror, man på den måde kommer til i højere grad at ramme det menneskelige retfærdige og i de enkelte situationer mest rimelige. Vi tror også, at den større sum af kendskab til de lokale erhvervsforhold, som